

mogel dosti popravljati, s prijatelji se o predmetu pogovarjati, samo da ne bi ostalo kaj okornega, nepotrebnega in zastarelega, kar se navadno rado prikrade v prvem pesniškem poletu. Pri tem poslu je pokazal razven velikega duha svojega tudi velik spomin, ker ni samo končanega in popravljenega dela vedel od besede do besede, temveč je je znal na pamet, kakor je bilo zloženo prvokrat, pa tudi razne izpremembe, kakor jih je naredil drugo za drugo. Tudi gledé na druge svoje pesniške proizvode je pokazal isti spomin, ker je vedel vse, ako jih tudi ni imel napisanih; toda z druge strani je bil ta njegov velikanski spomin vzrok, da so po smrti njegovi propali za večno vsi njegovi proizvodi, katerih ni bil zapisal. Mnogo truda je obrnil na to, da bi bila Kristiada zložena v glatkem jeziku, brez tujih besedij. Ker je pa uvidel, da se slovanski jezik zaradi velikega prostora, kateri ima na zemlji, deli na več narečij, ni v svoji Kristiadi rabil narečja dubrovskega, katero je napolnjeno s tujimi besedami in izrazi, in

sicer zato, ker so Dubrovčani, trgujoč z mnogimi, posebno italijanskimi ljudstvi, prenesli mnogo od njih v svoje narečje. Zaradi tega je rabil sosedno bosansko narečje, ker se Bošnjaki odlikujejo istotako z lepoto svojega jezika, kakor z lepoto in krepkostjo svojega telesa.

Pečaje se z nauki in pesništvom je živel Palmotić do leta 1657. ter je imel stoprav 50 let, ko je moral zapustiti svet. Umrl je dné 4. malega srpana ter je pokopan v cerkvi sv. Dinka v Dubrovniku. Pesnik je živel vedno mirno brez znatne nesreče. Jedina nesreča, katera ga je dohitela, je bila smrt dragih njegovih sorodnikov: vzela mu je zgodaj očeta, pograbila mu je v cvetu mladosti njegovega na duhu in telesu od narave bogato nadarjenega brata Ivana, katerega je strastno ljubil, in dve omoženi sestri.

Palmotić je bil majhne postave, belega in zeló lepega obraza; vsa njegova vnianost je kazala, da ga je nakitila narava z nenavadnimi dušnimi darovi.

V kapelici.

Polglasno ljudstvo moli litanije ...
Med svečami monštranca se leskeče,
Ob nji oblak duhteč se dima vije;
Čez svetce zlate lučic soj trepeče,
Čez angele, device nežne lije —
V sladkost pobožnosti se ljud zagrinja,
Odpira se nebo mu, svet izginja.

Pokleknil sem v oddaljen kot dremoten —
Obtežen grešnik z grehov težko pezo —
In šepetal molitve sem samotni,
Proseč Marijo, naj odvrne jezo,
Ki sem zaslužil jo za greh samotni:
Bogu sem se za vekov vek posvetil,
A v srcu do sveta ljubav sem netil! ...

Dremota mistična po cerkvi pluje,
Drhti zvok zvona s stolpa trepetaje.
K oltarju, k Materi roke dviguje
Vse ljudstvo, tiho v zboru šepetaje,
In tu in tam polglasen vzdih se čuje —
I jaz k Devici z množico vzdihujem,
Mladosti svoje grehe oplakujem:

Usliši prošnje moje, Najmilejša,
Upri pogled na me svoj dobrotljivi,
Krepčaj me v žitja borbah, Najčistejša,
Moči mi bodi vir neusahljivi!
Ne pehni me od sebe! Najkrasnejša —
Glej, tu pred Tabo v prah se skrušen grudim,
Srce Ti svoje, žitje v dar Ti nudim ...

Fr. Ks. Meško.